

Дмитро Макогон.

ВЕЗВОЖНИК.

Ще ніколи не було Семенови на серцю так тяжко, як сьогодні. Не одне вже лихо перебував, здає ся, одної днини не було у нього без журби і клопотів, набився ся немало, звичайно як обідній сільський робітник, без своєї хати, без свого кусника землі.

Семен мав жінку і троє малих дітей. Найстаршому хлопчикові буде на Петра заледви четвертий рочок, а найменше недавно що вродило. Жінка і досі з ліжка не вставала, ослабла, спала на силах, а сама виглядала так, що хоч її й зараз клади в домовину. Бувало по двох перших дніях, то вже третьої днини починала свою звичайну роботу, а тепер уже цілих п'ять неділей слабе. Коли-б проживала в достатках, коли-б мала чим належить прокормитись, певно не хорувала-би так довго.

Журив ся Семен, дивлячи ся на жінку свою хорю, на діточку голодні, та ніяк не міг він лихою заробити. П'ять неділей сидить уже дома без роботи, марнує дорогий весняний час і жие тим, що добрі люди дадуть йому на "відрочок".

Була великдень субота. Семен сидів на лаві і сумовито дивив ся проти себе. На серцю було йому так тяжко, наче той цілу гору каміня звалив на нього. Завтра великдень. Кождий християнин, навіть й найбільший, пристаріє, як Господь велить, на те найбільше свято, лиш він один на світі, наче той нехрист очікує святого воскресення. Не будуть його діти тішитись писанками, не муть навіть свяченого кушати...

Закрутились йому в очах слізки і куляками спливали по змарнілим обличчю.

— Чого-ж ти, чоловіче, ось-так бовванієш? — обізвала ся слабом голосом Домка, — кажучи тобі, піди до брата Івана, а він може хоч якою пасочкою нас допоможе.

— Не піду, жінко, не піду до Івана. Шобим на великдень й свяченого не кушав, до нього не піду. Пощо має перед людьми жалувати ся, що нас запомігав?

— То піди до сусідів, попроси, а люди не татари, не відмовлять нам в нашій біді.

— Не пора ще мені йти на жерби! Ще час мій не прийшов...

— Тату, — обізвала ся найстарший хлопчик, — в нас не буде паски на великдень?

— Буде, синку, буде!

Встав, взяв капелюх і вийшов на двір. Сам не знав, що почати. То лиш знав, що свячена паска, яка-б вона й не була, мусить в його хаті лежати на столі, мусить нагадувати йому на найбільше християнське свято. Хвилюче це постояв, а відтак попрямував вулицю просто до коршми.

— Пане Мошчу, продайте мені бохонець хліба, але такий білий, пшеничний.

Жид дав йому бохонець.

— Що коштує?

— Двадцять п'ять кривцарів.

Заплатив і сховав хліб за пазуху. В мошениці має ще десять кривцарів. Зайшов до склепу, купив за сі гроші ковбаси, завінував в папірчик і чим скорше подав ся до дому. Сховавши се добро в комірчині, увійшов до хати і сів на лаві на своїм давнім місці.

— А що, Семене, десь був? — поспитала жінка?

— Ходив паски старати.

— Та пристарав?

— Так!

— В кого?

— На що тобі се знати? Добре, що буде що посвятити.

Замовкла жінка, задумав ся Семен а найстарший хлопчик усміхнув ся, а радість так і блиснула з його личка. Настав вечір. Семен дав дітям по букачці ранішої мамалиги, уклав їх спати, а самий розложив огонь і поклав варити п'ять яєць на завтра. Упоравшись з своєю роботою, помолвив ся Богу і ляг спати. Тихо стало в хаті. Всі заснули, лиш хора Домка довго ще шепотіла молитви, перериваючи їх часто сухим, придуленим кашлем.

Що-йно зачало зорити, як Семен був вже на ногах. Збирив ся до церкви. Приніс з комірчині бохонець і поклав на стіл.

— А ти Іроде безбожник! — скричала жінка, глянувши на хліб.

Безбожнику один, ти хочеш жидівський хліб до посвяченя нести? Не спокутешся сего гріха! А люди, що люди скажуть?

— Мовчи, жінко! Хоч ти не їм мого серця!

— Безбожник, безбожник... голосила жінка, задираючи ся словами.

Зібрав Семен своє добро в хустину і пішов до церкви. Задзвонили дзвони, вішучи велике свято. Задзвонили дзвони, вішучи велике свято. Задзвонили дзвони, вішучи велике свято.

Зібрав Семен своє добро в хустину і пішов до церкви. Задзвонили дзвони, вішучи велике свято. Задзвонили дзвони, вішучи велике свято. Задзвонили дзвони, вішучи велике свято.

Зібрав Семен своє добро в хустину і пішов до церкви. Задзвонили дзвони, вішучи велике свято. Задзвонили дзвони, вішучи велике свято. Задзвонили дзвони, вішучи велике свято.

Зібрав Семен своє добро в хустину і пішов до церкви. Задзвонили дзвони, вішучи велике свято. Задзвонили дзвони, вішучи велике свято. Задзвонили дзвони, вішучи велике свято.

Зібрав Семен своє добро в хустину і пішов до церкви. Задзвонили дзвони, вішучи велике свято. Задзвонили дзвони, вішучи велике свято. Задзвонили дзвони, вішучи велике свято.

Зібрав Семен своє добро в хустину і пішов до церкви. Задзвонили дзвони, вішучи велике свято. Задзвонили дзвони, вішучи велике свято. Задзвонили дзвони, вішучи велике свято.

Зібрав Семен своє добро в хустину і пішов до церкви. Задзвонили дзвони, вішучи велике свято. Задзвонили дзвони, вішучи велике свято. Задзвонили дзвони, вішучи велике свято.

Зібрав Семен своє добро в хустину і пішов до церкви. Задзвонили дзвони, вішучи велике свято. Задзвонили дзвони, вішучи велике свято. Задзвонили дзвони, вішучи велике свято.

Зібрав Семен своє добро в хустину і пішов до церкви. Задзвонили дзвони, вішучи велике свято. Задзвонили дзвони, вішучи велике свято. Задзвонили дзвони, вішучи велике свято.

Зібрав Семен своє добро в хустину і пішов до церкви. Задзвонили дзвони, вішучи велике свято. Задзвонили дзвони, вішучи велике свято. Задзвонили дзвони, вішучи велике свято.

Зібрав Семен своє добро в хустину і пішов до церкви. Задзвонили дзвони, вішучи велике свято. Задзвонили дзвони, вішучи велике свято. Задзвонили дзвони, вішучи велике свято.

війна! Хай буде мир і братерство всіх народів!

Льво Писанюк, секр. прот.

Мішел, Б. К.

Хвальна Ред. "Роб. Народу"

Прошу помістити у нашій до родинній газеті "Роб. Н." пару слів про жертволюбність наших товаришів.

Підчас Великодніх Свят наші товариші зійшли ся до хати т. Ол. Федорчука і між ними справили порушення критичне положення тов. Василя Берези, який стративши на сіп-арський дорожй руку і ногу, нахотів ся тепер в домі інвалідів в Келгарах і потребує помочі. Нещасний походить з Буковини, кімчанського повіту, з села Лужан. В старім краю зіставив він жінку і троє дітей.

Зараз же на сих сходах він брав комітет, який має зняти тис збіркову до нещасного товариша. До комітету увійшли т. М. Мочук і Н. Мірка. Понизше подаємо імена жертводавців, котрі зложили вже свої датки на хорого товариша.

По \$10.00:

М. Мочук, І. Тимчук, Г. Олійник; по \$5.00: А. Гойванюк, Н. Адам, О. Федорчук, Т. Опінка, Г. Ниборах, Т. Кавуля; по \$2.50: Н. Мірка; по \$1.00: В. Ковачук, А. Чопюк, Г. Федорук, М. Федорук, С. Гуцуляк, Н. Адам, Ф. Михайлюк, І. Вул-вуд, А. Кстащук і Ф. Бляхар; по \$0.50: М. Раулик, С. Ярема, М. Данилюк, Д. Дудір і Я. Костюк.

Разом всего \$75.00.

На сім місці складаємо в імени нещасного товариша-каліці щирю подяку за зложені гроші і просимо на даліше всіх укр. робітників слати свої жертви братньої помочі на руки комітету: М. Мочук, Мішел, Б. К.

Товариші робітники! Не відмовтесь помочі нещасному, бо "ніхто не знає чого завтра".

М. Мочук і Н. Мірка.

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

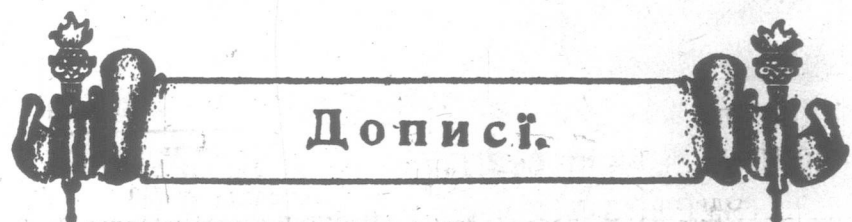
—

—

—

—

—

Дописі.

Schumacher, Ont.

До Ред. "Роб. Народу"!

Поважаний Тов. Редакторе!

Прошу помістити отсю допис в сілудочній числі нашої робітничої газети "Р. Н."

У нас, в Тімінс, в теперішнім часі настала така хвиля, що майже кождий робітник зрозумів мов та його ворогом а хто при ятелем.

Нарід зрозумів, що їх брата передові робітники, котрі старались через довгі часи о розв'язанні в сій місцевості доброго ніно більше, як тільки о поліпшенні їх життя в теперішній часі, як також і на будучність і тому почав великим числом прилучуватись до юнії майнерів в Тімінс.

Коліж виставити майнів, бо бачили, що робітники вступають в ряди своєї організації, котра старатє ся поліпшити робітничу долю, то они старались завести протину юнію, а то так, щоб і кождий капіталіст міг до неї належати і в той спосіб завести роздори між робітниками. Але те все їм не вдалося.

Капіталісти видячи, що робітники в сій місцевості є вже так організовані, що незадовго зажадають підвишки платні, і зрозумівши, що они вже не є в силі спинити робітничого руху, то бодай старають ся робити йому перешкоди. Они завели реєстрацію, якої тут в північній Онтаріо еще не було. Дня 20-го цвітня перевели реєстрацію.

Майже всі робітники згодилися великим числом по картці до поліційного уряду в Тімінс. Між ними був і юнійний організатор (Українець) Дмитро Плесан, один з тих, котрі старались о розв'язанні і котро го члени юнії вибрали за організатора.

Між робітниками, котрі пристали по картки, був один зрадник-юда, котрий видав нашого брата організатора Дмитра Плесана, панков з жовтими гузіками. Тов. Плесана арештовано не знати за що і е го тримають в арешті в Савт Поркюпайні. Що з ним стане ся, ще не знати.

Отже з сего наука нам робітникам, що капіталісти не мають жадних причин проти нас, все таки можуть постарати ся

вирвати з поміж нас нашого провідника і тим спинити робітничий рух. Однак те все на дармо, бо робітники не тільки що не настрашилися, але стали навіть сьмільніші та всі протестують проти таких кроків уряду проти їх організатора, котрий зівстав арештований та не має навіть права оправдатись.

Ми робітники з Тімінс відзнаємо ся до робітників з північного Онтаріо, котрі ще не в юнійних рядах, щоб усі горнулися до тутешньої міжнародної юнії майнерів, млінарських і гутяних робітників (International Union of Mine Mill and Smelter Workers) та щоб ми на будуче були сильніші, щоб ми показали яка в нас сила. "В едності сила" — а в роз'єднанні наш упадок". Сила в нас буде тоді, як стане: "Один за всіх а всі за одного".

З братерським привітом,

Члени
"International Union of Mine, Mill and Smelter Workers"
в Тімінс, Ont.

Coleman, Alta.

Страйк майнерів в "Crow's Nest Pass" продовжуєтє ся даліше. На 5-го мая в цілім 18-ім дістрікті відбулось голосованє майнерів на нову угоду контракти, з чого є висід, що около тисячі голосів більшости переголосувало проти тих пропозицій нової угоди. Отже страйк продовжуєтє ся даліше. Майнери вислали своїх делегатів на юнійну конвенцію до Келгара, де опісля порішати переговори з властителями майнів, і представлять майнерські домагання. Як за скоро згодоють ся, про се годі тепер сказати.

Т. Гушул.

СОЦІАЛІЗМ ЗРОСТАЄ.

Брантфорд, Ont.

Дня 29 цвітня 1917 відновлено тут У. С. Д. відділ, який приував був з причини недоїзду організатора.

Мітинг відбув ся у гали У. С. Д. відділ, який приував був з причини недоїзду організатора.

Мітинг отворив т. М. Еремій-

чук уділяючи слова т. П. Ковалишину, організатору С. О. К. з Гемітону. Тов. Ковалишин в своїй двогодинній промові, пояснив докладно про нинішній капіталістичний лад, як він визискує і угнітє працюючі маси, та яким способом-усунути сей кривдливий устрій, а на його місце завести лад справедливий, соціалістичний. Промову т. Ковалишина прийняли присутні грімками оплесками помімо того, що був на мітингу і баптистський проповідник, котрий одиникий не годив ся з поглядами соціалістів, хоч казав, що соціалізм се гарна ідея.

По скінченню промови т. Ковалишина, т. Еремійчук запітав присутних, чи хотять відновити в Брантфорд У. С. Д. Відділ та хто запишетє ся в члени сего відділу?

На початок зголосилось 13 членів і заплатили свої вкладки за перший місяць.

Відтак приступлено до вибору старшини, яку вибрано як слідує:

Михайло Криськів, організатор; Василь Гах, секр. фін.; Льво Писанюк, секр. проток.; Василь Кручак, касієр. До кон трольної комісії вибрані: Андрій Бойко, Павло Хомяк і Казімір Козловський. На колпортера вибрано Івана Палагонюка.

Вкладок збірано \$4.35, що зараз вислано до С. О. К. на партійні стемплі, легітимізації конституції та відновлення чартєру, бо давніший десь затратєв ся. Відділ буде сходитись тимчасом в окремі кімнати У. С. Д. в Брантфорд, на що У. С. Д. відділ, який приував був з причини недоїзду організатора.

Обраджувано рівнож справу устроєння пікніку в як найкоротший часі, з якого дохід пішов би на заложене при відділі бібліотеки та винаймлене ліпшої галі.

Обраджувано справу арештованія т. Бейнбріджа, доміняльдого секретаря, С.Д.П. Канади, котрого напастують власти за передрук антилібералістичної статі в "Can. Forward". Ухвалено щоб внести протест до канадійських властей проти арештованія т. Бейнбріджа, як також ухвалено збирати фонди на переведення процесу і виголошення т. Бейнбріджа. Мітинг закінчено пізнім вечером грімкими оплесками: "Хай же соціалізм, хай же Інтернаціоналі Дові! Нинішній капіталістичний лад! Дові! теперішня

ПЕРШИЙ МАЙ В МОНТРЕАЛІ

Дош падав цілий день. Та помімо великої непогоди о 6-ій годині вечером найбільша галія в Монреалі під ч. 29 Prince Arthur, була переповнена робітниками, які готовились до походу.

Не минуло і пів години часу, як музика (в числі 40 людей) заграла "Інтернаціонал" і поверх тисяч робітників зі співом революційної пісні під 15 червоними прапорами, вирушили з галі на вулиці міста.

Рух трамваєвий спинено. На вулицях стояли около 10 тисяч людей, котрі пригладялись до ходови. При участі музики рухив похід і перейшов вулицю St. Lawrence, відтак звернув на Craig St. і удав ся на площу City Hall Champe de Mars. Одне з причини дощу бесідники не могли говорити на згаданій площі. Похід перейшовши з могутним співом через вулицю St. Denis і St. Catherine, повернув до галі. А що галія не могла умістити так великого числа братніх сердець нового ладу, зібрані розділились на дві часті: Євреї, Англії, Французи і інші умістились в одній галі, а славянський нарід в другій.

У славянським відділі вибрано предсідателем т. Морганто, орг. польської С. Д. П., котрий отворив віче і після уложеної програми покликав на першого бесідника т. І. Гінду, орг. відд. У. С. Д. П., котрий в своїй промові висказав яке значє має для нас Св'ято 1-го Маю.

Відтак заявив, що якраз нині рік, як ми на такім самім св'яті і в тій самій галі протестували проти злочинів і мордів царя Миколи II, котрий загнав на Сибір найкращих синів Росії, а навіть і послів державної Душі, — нині той самий цар з своєю родиною попав в полон, а на царський двір повівся червоний революційний прапор. (Бурливі оплески). Та хотів нема царя, говорив даліше т. Гінда, хотів побіда по стороні революцій, не в сьєх так нема ще в Росії повної свободи; а буде он тоді, коли всі нації, котрі знаходять ся під панованєм Росії, дістануть повну автономію, між ними і 40-мільйонний український народ, який натерпів ся найбільше під кнутом царів Романових.

Другим українським бесідником був т. Н. Яворський, котрий говорив про клясову боротьбу всіх народів.

Сказати треба без всяких пережвадок, що оба бесідники пописались промовами знаменитими, за що публіка винагородила їх по кілька разів грімкими оплесками.

Після сего говорили товариші з російського і польського соц. дем. відділів.

По укінченню промов, відспівано кілька революційних пісень і о 1-ій годині вночі віче закінчено.

С. Ошва, Ont.

Про сі місцевість здаєтє ся ніхто ще з читачів "Р. Н." не читав, щоб в ній мав відбутись якийсь робітничий мітинг, та щоб в ній збілися якесь бо-ротьба робітників проти всіх тих лихих робочого люду, котрі виснажують з него кров і піт та поневолюють его на всі лади.

Помімо того, що є тут велике число наших укр. робітників, але по більшій часті всі вони такі заспані